

Θάτρο

από την Άννυ Θ. Κολτσιδοπούλου

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΜΠΕΤΥ ΑΡΒΑΝΙΤΗ ΣΤΟΝ ΓΛΑΡΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΡΑΞΗ. **ΕΠΑΝΩ:** Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΘΗ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΟΝ ΓΛΑΡΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

οι άλλοι δυο Γλάροι του Τσέχωφ

Μέσα στην θεατρική σαιζόν που πέρασε, είχαν προηγηθεί στα Δημήτρια, στη Θεσσαλονίκη, η παράσταση του Θεάτρου Τέχνης της Μόσχας, ζηλευτή, με φρέσκες τομές στη δραματολογία, αλλά και στη διδασκαλία των ηθοποιών.

Δεύτερος είχε παρουσιαστεί τον Νοέμβριο ο Γλάρος του θεάτρου του Νέου Κόσμου, προσπάθεια σοβαρή αλλά ατελέσφορη. Με μίαν αποσπασματική σύλληψη του έργου εκ μέρους του σκηνοθέτη (Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος) απ' όπου έλειπε η ζωή.

Όταν η συνολική άποψη είναι τόσο αδιατύπωτη, όλες οι ερμηνευτικές εκδοχές των ρόλων—όσο ενδιαφέρουσες κι αν είναι—μόνες τους—πέφτουν στο κενό. Βελονιές στον αέρα, χωρίς καμβά από κάτω. Έφυγα από το θέατρο με χειροπιαστό μόνο κέρδος, ένα άρτιο και φροντισμένο πρόγραμμα,

που, εκτός της ενδιαφέρουσας ύλης του, περιέχει τυπωμένη την εξαιρετική μετάφραση από τα ρωσικά της Αντιγόνης Φιλιπποπούλου.

στο ολέθριο «χάρισμα» των ανθρώπων, να οδηγούνε τη ζωή τους, τις σχέσεις, τους έρωτες, την τέχνη, το περιβάλλον τους σε παρακμή και χρεοκοπία. Γίνεται πιο πικρή φάρσα και κωμωδία απ' αυτήν; Πηγαίνετε να δείτε κίνηση σε αδιαχώρητο χώρο (επιμέλεια κίνησης: Μαρία Αλβανού). Πηγαίνετε να δείτε ερμηνείες ρόλων με συνταρακτική—επιτέλους—εξέλιξη μέσα στον ακίνητο φαινομενικά χρόνο και χώρο! Η Νίνα της Αγγελικής Παπαθεμελή, γράφει ιστορία στην ερμηνεία του δύσκολου ρόλου, ανάμεσα στο αθώο, φλεγόμενο επαρχιωτάκι της αρχής και το συμπαλαιασμένο τσουλόκουκλο του τέλους. Ο Τρέπλεφ του Δημοσθένη Παπαδόπουλου, διανύει πειστικά την κλονισμένη του τροχιά από τις συγγραφικές, ρομαντικές ανησυχίες ενός πληγωμένου, παραμελημένου ασόπαιδου ως το ψυχικό του ρήγμα από τη σύγκρουση με τα δύο

μι της ζωής του: τη μητέρα του και τη μοναξιά του.

Ο Παναγιώτης Παναγόπουλος έπλασε τον πιο σπαραχτικό Μεντβεντένκο που έχω δει στη ζωή μου, η Πωλίνα της Σοφίας Σεϊρλή στη νευρωτική της αεικνηρία και την ερωτική της υστερία χρειάστηκε πείρα και μοσορία για να κρατήσει το μέτρο, η Μάσα της Αλεξάνδρας Σακελλαροπούλου εξαίρετη ερμηνεία αναφοράς, συμπίκνυνσε την ουσία του ρόλου: το καπρίτσιο ενός πένθους που γίνεται το πένθος ενός καπρίτσιου. Εξάιρετος ο Σαρίν του Μπάμπη Γιώτοπουλου, το φυσικό παράπονο και η μεταφυσική πίκρα μιας άχαρης ζωής, που αξίζει όμως. Τι να πω γι' αυτόν τον μεγάλο παρατηρητή, σχολιαστή, παρηγορητή γιατρό Ντορν του Άλκη Παναγιωτίδη, για τον οριακά γραφικό φωνακλά Σαμράγιεφ του Γιώργου Χαραλαμπίδη, τον σχεδόν ύποπτο στην αδέξια αυταρέσκεια του και γι' αυτό μοναδικό Τριγκόρν του Στέλιου Μάινα και τέλος τι να πω για την Αρκάντινα της Μπέττυς Αρβανίτη, που βρήκε την τομή ανάμεσα στις πτυχές, τις πόζες, τις αλήθειες, τις αντιφάσεις αυτής της σπαραχτικής, γοητευτικής και σκληρότατης φηγούρας της ζωής και του σταρ σύστημα των αιώνων. Μη χάσετε αυτόν τον Γλάρο, θα σας μάθει να πετάτε.

ΤΟ ΠΈΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

Υπολόγισα να δω
πρώτα όλους
τους Γλάρους του
Τσέχωφ, που
ήταν να ανέβουν
φέτος και να
γράψω για όλους.
Ένας, όμως, ήταν
μοναδικός και μου
άλλαξε τα σχέδια.

Ηταν ο τρίτος στη σειρά Γλάρος της χρονιάς. Ήταν ο Γλάρος που με συνεπήρε, στο θέατρο Πράξη της οδού Κεφαλληνίας. Η ανανεωτική διαύγεια με την οποία «διάβασε» και δίδαξε το έργο ο σκηνοθέτης Νίκος Μαστοράκης, έδωσε μια συγκλονιστική τσεχωφική παράσταση. Η ταραχή που ένιωσα μπροστά σ' ένα τόσο σπάνια ολοκληρωμένο σώμα τέχνης δεν μ' άφησε να διαπιστώσω αν συμφωνώ ή διαφωνώ με επί μέρους εικαστικά θέματα (σκηνικά-κουστούμια: Ντόρα Λελούδα) ούτε και να προσέξω τις σίγουρα πολύ ενδιαφέρουσες αλλαγές που έκανε η Ξένια Καλογεροπούλου στην κλασική σχεδόν μετάφραση.

Χάρηκα συνοχές, πυκνότητες, επαναλαμβανόμενα μοτίβα κι εμμονές, που οδηγούν τον θεατή στην αναγνώριση και την εξοικείωσή του με τις τσεχωφικές καταστάσεις. Ο Μαστοράκης συνέλαβε και δίδαξε και οι ηθοποιοί άνθισαν κι ανέπτυξαν όλους τους μετασχηματισμούς και τις μεταπτώσεις, όλα τα ανείπωτα και τ' απροσδιόριστα ημιτόνια των τσεχωφικών συμφωνιών. Έτσι, και οι θεατές συμφώνησαν πως ναι, εδώ πρόκειται για μια αριστουργηματική πραγματεία πάνω